

Arrest

nr. 240 167 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J.DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 oktober 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 oktober 2019.

1.2. Op 26 februari 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 februari 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben maar af te stammen van Bihari-inwijkelingen die ontheemd werden bij de opdeling van Brits India, wat u tot muhajir maakt. U hebt tot in 2018 uw hele leven in Karachi gewoond, waar u ook een eigen zaak had.

U was zeer begaan met het lot van de muhajir in Pakistan, en de tanende invloed die de bevolkingsgroep uitoefent in Karachi. U engageerde zich daardoor sinds ongeveer tien jaar geleden voor de Muhajir Intehad Tehreek (MIT), een partij die voor de belangen van de muhajir opkomt, en was laatst in de zomer van 2018 kandidaat voor de provinciale verkiezingen. U werd evenwel niet verkozen, en u vermoedt fraude, waartegen u met uw partij protesteerde.

Een andere muhajir-partij is de Muhajir Qaumi Movement (MQM), opgericht door Altaf Hussein. U beschouwt hen evenwel als te soft wat betreft de belangen van de muhajir, en een vooral maffieuze organisatie. U kreeg geregeld bedreigingen vanwege aanhangers van de partij. Een maand na de verkiezing werd u zelfs aangevallen op straat door vier vermoedelijke aanhangers van de partij, die u probeerden te doden door u neer te steken. U werd naar het ziekenhuis gebracht en deed de dag daarop aangifte van het incident. Naderhand dook u meer dan een jaar lang onder in Hyderabad, Sarghoda, en andere plaatsen in Pakistan. In Hyderabad kreeg u nog een dreigtelefoon vanwege een MQM-aanhanger. Uw bedrijf ging ondertussen op de fles.

Op een bepaalde moment kwam u in contact met iemand die u kon helpen om het land te verlaten, wat u daarop ook deed. U reisde in oktober 2019 met het vliegtuig naar Turkije, en trok dan illegaal door Europa. U kwam 15 oktober 2019 aan in België, waar u op 21 oktober 2019 internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van een first information report, een kopie van een medisch attest, een kandidatenlijst van de provinciale verkiezingen in Sindh, een verkiezingsposter, uw nominatie als kandidaat, en een aantal Pakistaanse krantenartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er zijn namelijk redenen om aan te nemen dat u uw paspoort probeert achter te houden voor de Belgische autoriteiten. U verklaart dat u Pakistan verlaten hebt met uw eigen paspoort, dat u gebruikte om naar Turkije te vliegen, waarop dit evenwel zou zijn afgenomen door de smokkelaar, die daarop verdween zonder dat u hem nog kon contacteren. Dit is een maar stereotiepe uitleg waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 3). Het valt ook op dat u zich trouwens tegenspreekt door eerst te stellen dat het ging om een paspoort zonder enige visums, om uzelf te corrigeren als u er op gewezen wordt dat u er waarschijnlijk wel één nodig had voor Turkije (CGVS p. 4). Ook geeft u aan dat u de voorbije tien, vijftien jaar steeds een paspoort had, maar het nooit gebruikte (CGVS p. 3). Nochtans zijn er op uw facebookaccount een veelheid aan check ins terug te vinden bij de vertrekhal van de luchthaven van Karachi, wat een indicatie vormt dat u mogelijk toch al eerder het land uit reisde, maar dit voor het

commissariaat probeert te verhullen, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust. Dit is nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat er een moordaanslag tegen u gepleegd zou zijn door aanhangers van de MQM, en u sindsdien vreest dat u nergens in Pakistan veilig zal zijn. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Het valt **ten eerste** op dat uw verklaringen over het incident in tegenspraak zijn met een attest dat u voorlegde van het "Sindh Govt. Hospital Saudabad" (document 3). U verklaart dat u werd aangevallen met een scherp wapen, waardoor u veel bloed verloor. Door het bloedverlies viel u en liep u een hoofdwonde op (CGVS p. 7). Het medisch attest maakt evenwel enkel melding van "bruises and contusion our [sic] scalp face and back", twee termen voor kneuzingen. Hier op gewezen, stelt u eerst dat ze ook wel "verschillende verwondingen" vermelden in de voorgaande paragraaf, en de minder ernstige typisch niet vermelden. Een steekwonde kan evenwel bezwaarlijk weinig ernstig genoemd worde, zeker als deze gepaard gaat met ernstig bloedverlies. Hier op gewezen loochent u dat u sprak van hevig bloedverlies, maar dat u daarentegen viel omdat u geslagen werd (CGVS p. 8). Dat u zichzelf over het incident dat de aanleiding was voor uw vlucht uit het land (met enige vertraging, zie infra) zodanig tegenspreekt op zo'n korte tijd, ondergraaft de aannemelijkheid van hetgeen u verklaart eigenlijk fundamenteel.

Ook **ten tweede** het first information report dat u voorlegt, is niet geheel in overeenstemming met uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat u met de steun van uw vrienden de dag na de steekpartij aangifte ging doen bij de politie (CGVS p. 10). Op het rapport staat evenwel te lezen dat het tijdstip van aangifte de avond van de dag van de steekpartij zelf was (document 2). Hier op gewezen, stelt u uw verklaringen bij door te stellen dat uw medestanders reeds op de dag zelf zonder u aangifte gingen doen (CGVS p. 12), maar de FIR verwijst nochtans naar u als de persoon die de deze aangifte deed. Dit ondergraaft de aannemelijkheid van uw beweringen verder.

U slaagt er **ten derde** ook niet in om een aannemelijk te maken dat men u zou willen doden tout court. Er dient namelijk te worden vastgesteld te worden dat de partij waar u voor zegt op te komen (MIT), heden eerder marginaal is in de Pakistaanse politiek en zelfs in de lokale politiek van Karachi, zonder verkozenen in het nationaal parlement of in de provinciale raad van Sindh. U diende zelfs op te komen als onafhankelijke (document 4), waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 15). Bovendien vond de steekpartij een maand na de verkiezingen plaats, nadat u verloren had en geen zitje in de wacht kon slepen (CGVS p. 8, 9). Het is dan ook helemaal niet duidelijk wat er te winnen viel met een moordaanslag op u, en u kan geen specifieke reden aanstippen behalve het zeer generieke "ik was actief voor mijn beweging, spendeerde veel tijd en geld" (CGVS p. 15). Dit is op zich allerm minst een reden om u te doen vermoorden achteraf. Na confrontatie verwijst u ook naar een onduidelijke samenzwering tussen allerhande politieke actoren, waar men u voor zou hebben proberen werven, waarover infra meer (CGVS p. 13, 14).

Er kan ook aangestipt worden dat het vreemd is dat u verklaart dat de belagers beschikten over vuurwapens, maar ze volgens uw verklaringen u enkel neerstaken dan wel neerknuppelden. Als het erom ging u te doden zoals u beweert, zou toch verwacht mogen worden dat ze u neerschieten, wat eenvoudiger en trefzekerder is, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13). U kan enkel tegenwerpen dat u geluk had.

Dit leidt tot de vaststelling **ten vierde** dat het beeld dat u schetst van de politieke machtsverhoudingen en ontwikkelingen in Karachi en meer bepaald rond de MQM-partij, op verschillende punten niet stroken met gekende informatie. Primo verklaart u dat de MQM de verkiezingen van 2018 won, zij het frauduleus (CGVS p. 7), en ze het u en uw partij kwalijk namen dat jullie het verkiezingsresultaat aanvochten (CGVS p. 9). De MQM verloor nochtans de verkiezingen van 2018 in Sindh overtuigend, raakte meer dan de helft van haar zetels kwijt en versplinterde totaal, terwijl tegenstanders PTI en PPP wonnen, en de PPP een absolute meerderheid behield. Dat u gewag maakt van een MQM die won dankzij fraude en naderhand mensen die het resultaat aanvochten tot doel maakten is daarom maar vreemd te noemen.

Aansluitend hierop beweert u secundo dat u aangevallen werd omdat men u verweet slecht gesproken te hebben over MQM oprichter Altaf Hussein (CGVS p. 10). Er op gewezen dat deze man al een tijdje in ballingschap in het Verenigd Koninkrijk zit, en de MQM-P in Pakistan ondertussen afgesplitst is van de MQM, houdt u niettemin vol dat er maar één MQM is, dat ze allemaal dezelfde zijn, namelijk gangsters

en volgelingen van Altaf Hussein (CGVS p. 10, 11). Het lijkt er sterk naar dat u de werkelijkheid verdraait om beter in uw plaatje van een aanslag tegen u door een unitaire en dominante MQM te passen.

Dit sluit tertio aan bij de vaststelling dat de MQM in Pakistan al lang moeilijke tijden meemaakt. Niet alleen is de oprichter in ballingschap, maar er wordt gewag gemaakt van een heuse oorlog tussen de Pakistaanse staat (lees: de veiligheidsdiensten, de deep state) en de partij, waarbij de MQM het doelwit is geworden van doodseskaders, wat ook weer moeilijk te rijmen valt met uw voorstelling van zaken, en waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11, 12). Uw tegenwerping als zouden de agenten die de MQM tot doel maakten, naderhand allemaal in het geheim vermoord zijn (CGVS p. 11), is slechts een blote bewering die moeilijk serieus te nemen is.

Ten vijfde kan er niet om de vaststelling dat u op uw facebookprofiel een aantal foto's van uzelf plaatste met hoge MQM functionarissen, namelijk de huidige leider van de MQM-Pakistan Khalid Maqbool Sidiqi, alsook de leider van de MQM-fractie in de Sindh-provincieraad, Khwaja Izharul Hassan in 2016 en 2017. De voorgehouden vijandigheid tussen u en de MQM dient blijkbaar toch met een korreltje zout genomen te worden. De documenten waarop het Commissariaat-generaal zich voor bovenstaande verstellingen baseert werden toegevoegd aan uw dossier.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat u na de voorgehouden aanval nog meer dan een jaar in Pakistan verbleven zou hebben. U verklaart hierover dat u gedurende die tijd her en der in Pakistan verbleef om u te verstoppen voor uw belagers, en u pas naderhand de kans schoon zag om het land te vertrekken (CGVS p. 12, 14). Nochtans kan verwacht worden van iemand die in zijn eigen land voor vervolging vreest, zich zo snel mogelijk uit de voeten zou proberen maken. Dat u nog een jaar lang in Pakistan bleef, ondergraaft zo enigszins de door u voorgehouden vrees.

U legt ook nog een aantal krantenknipsels voor waarin uw naam soms voorkomt, alsook een nominatie, kandidatenlijst en een verkiezingsposter waar u op staat (documenten 4 – 7). U verklaart over de krantenknipsels dat ze evenwel enkel aangeven dat u politiek actief was, maar niet refereren aan het veiligheidsincident (CGVS p. 13). Op zich is het niet onaannemelijk dat u tot op zekere hoogte actief was in de politiek in Karachi, maar dat volstaat niet om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U verwijst daarentegen in hoofdzaak naar de bedreigingen en de aanval tegen u die zouden hebben plaatsgegrepen, maar waarover geen informatie te vinden is in deze krantenknipsels. Deze knipsels, als ze al voor waar genomen worden, helpen u dus niet om de door u voorgehouden vrees voor vervolging aannemelijk te maken, en er is reeds supra gewezen op de problemen omtrent het medisch attest en de FIR die u voorlegde.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken, met inbegrip van bijvoorbeeld krantenartikelen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de

terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïmagineerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geïmagineerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan leden van de Muhajir Quami Movement (MQM) te vrezen omwille van zijn activiteiten bij de Muhajir Intehad Tehreek (MIT). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zijn paspoort probeert achter te houden voor de Belgische autoriteiten in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, hetgeen reeds zijn algemene geloofwaardigheid aantast; (ii) verzoekers

verklaringen over de moordaanslag die tegen hem gepleegd zou zijn door aanhangers van de MQM in tegenspraak zijn met het medisch attest dat hij voorlegt aangaande de verwondingen die hij opliep; (iii) verzoekers verklaringen evenmin volledig overeenstemmen met het “*First Information Report*” (FIR) dat hij voorlegt over het tijdstip waarom hij een klacht indiende en door wie dit gebeurde; (iv) het niet aannemelijk is dat men verzoeker zou hebben willen doden nu de partij waarvoor hij zegt op te komen heden eerder marginaal is in de Pakistaanse politiek, de steekpartij een maand na de verkiezingen zou hebben plaatsgevonden nadat verzoeker verloren had en geen zitje in de wacht kon slepen en hij verder verwijst naar een onduidelijke samenzwering tussen allerhande politieke actoren die niet kan overtuigen; (v) de vaststelling dat verzoekers belagers over vuurwapens beschikten, maar hem enkel neerstaken en neer knuppelden de bewering als zouden zij hem hebben willen doden ondermijnt; (vi) het beeld dat verzoeker schetst van de politieke machtsverhoudingen en ontwikkelingen in Karachi, meer bepaald rond de MQM-partij, op verschillende punten niet strookt met de objectieve informatie nu (1) hij foutief aangeeft dat de MQM de verkiezingen in 2018 wonnen, (2) hij foutief voorhoudt dat er maar één MQM is en (3) verzoekers verklaringen maar moeilijk te rijmen zijn met de vaststelling dat de MQM in Pakistan al lang moeilijke tijden meemaakt; (vii) de door verzoeker voorgehouden vijandigheid tussen hemzelf en de MQM minstens gerelativeerd wordt door de vaststelling dat er op zijn Facebookprofiel een aantal foto's te zien zijn van hemzelf met hoge MQM-functionarissen; (viii) de vaststelling dat verzoeker nog meer dan een jaar in Pakistan zou hebben verbleven na de voorgehouden aanval verder de door hem voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt; (ix) uit de door verzoeker voorgelegde krantenartikelen, nominatie, kandidatenlijst en verkiezingsposter – zo deze voor waar worden aangenomen – slechts kan blijken dat hij politiek actief was, doch geenszins dat hij een vrees voor vervolging koestert en (x) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, gelet op de ondersteunende werking ervan en nu uit de informatie blijkt dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze te laten namaken.

2.2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

Waar verzoeker er onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland C-277/11*) op wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer twijfels bestaan omtrent de nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent zijn nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde gedeelde bewijslast, merkt de Raad andermaal op dat het aan de verzoeker om internationale bescherming is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een ‘gedeelde bewijslast’ kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt en hij hiervoor geen geldige, geloofwaardige verschoning geeft. Te meer daar uit zijn Facebookprofiel blijkt dat hij verschillende “*check ins*” deed bij de vertrekhal van de luchthaven van Karachi, hetgeen erop wijst dat hij eerder al het land uit reisde.

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan een uitgebreid theoretisch betoog van de in het verzoekschrift aangehaalde wetsbepalingen en rechtsbeginselen, het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Alwaar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt op tegenstrijdigheden aangaande minder relevante details om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich schuldig heeft gemaakt aan een subjectieve beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vastgestelde inconsistenties tussen zijn verklaringen en voorgelegde documenten, de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en de foutieve verklaringen aangaande de politieke machtsverhoudingen en ontwikkelingen in Karachi geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielpcedure afdoende eenduidige, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit het land van herkomst. Bovendien ondermijnt het ontbreken van reisdocumenten, zoals een paspoort, zonder dat daarvoor een aannemelijke en geloofwaardige reden aanwezig is, wel degelijk de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hem voorgelegde documenten zomaar naast zich neerlegt en deze bewijswaarde ontnemt zonder de bewijskracht ervan te onderzoeken of na te gaan, slaagt hij er niet in te overtuigen. Vooreerst dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, omwille van de omkoopbaarheid en gebrekkige professionele deontologie van tal van openbare functionarissen, de objectiviteit van Pakistaanse documenten en attesten geenszins gegarandeerd is. Ook bij de bewijswaarde van documenten en attesten die aan alle geldende voorschriften voldoet, kan volgens de objectieve informatie, een kanttekening geplaatst worden. Bijgevolg toont verzoeker aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zouden werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming. Overigens dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoeker voert hiertegen geen enkel concreet verweer, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Zo in het verzoekschrift nog staat te lezen: *“Bovendien verwijt het CGVS hem dat hij documenten neerlegt over zijn asielpas te weten dat hij bijvoorbeeld het slachtoffer is geweest van fysiek geweld”*, is het de Raad niet duidelijk waarop verzoeker doelt aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt

dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker zou verwijten documenten neer te leggen. Wel wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat het door verzoeker voorgelegde medisch attest in tegenspraak is met zijn verklaringen aangaande zijn verwondingen na de voorgehouden moordpoging door aanhangers van de MQM.

Verzoeker hekelt voorts nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn persoonlijkheid, leeftijd en intellectuele vermogens bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen, laat staan op welke wijze zij van invloed zouden zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker volledig getraumatiseerd is en hiermee geen rekening werd gehouden, kan evenmin de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen verklaren of weerleggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij in dit verband.

Waar verzoeker verder aanvoert dat niet is nagegaan wat zijn lot is bij een terugkeer als afgewezen asielzoeker naar Pakistan en hij citeert uit een internetartikel van Human Rights Watch (verzoekschrift, p. 16), dient opnieuw te worden benadrukt dat de bewijslast in eerste instantie op verzoeker rust en dat hij te dezen niet verder komt dan een blote bewering en geenszins *in concreto* aantoont op welke wijze hij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van het feit dat hij een afgewezen asielzoeker zou zijn.

Verzoeker vervolgt nog dat er in Pakistan een groot aantal risicogroepen kan worden onderscheiden en dat hij omwille van zijn politieke exploitatie tot een risicogroep behoort. In dit verband dient erop gewezen dat, zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers politieke activiteiten, deze activiteiten – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker moet deze vrees immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de motieven van de bestreden beslissing en gezien het voorgaande, in gebreke.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïmagineerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geïmagineerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms

ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sindh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter citeren uit de objectieve informatie en het betwisten van dit besluit, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct of niet actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker nog opgemerkt dat niet is nagegaan in welke omstandigheden hij als afgewezen verzoeker om internationale bescherming zal terechtkomen met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid en re-integratie, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig, die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Pakistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Zo verzoeker nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten een passend vluchtalternatief te formuleren, dient erop gewezen dat uit de bestreden beslissing en uit de objectieve landeninformatie blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, meer bepaald de provincie Sindh, actueel geen sprake is van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan er worden gesteld dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Derhalve is er geen nood aan de vaststelling en beoordeling van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS